

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
30
40
50
60
70
80
90

0

Fire smukke Viser.

Bondepigens Aftenfang,

Lampen brænder, Roffen snurrer,
Vinterkvelden er saa lang;
men lig Nøg den snart forsvinder
Under Munterhed og Sang.
.: Hei, syng op fallerallala. .:.

Denne Uge gaar som mange,
Søndag blir det snart igjen;
Da skal jeg til Kirken gange,
Træffer der min Hjertens Ven.
Hei, syng etc.

Først han hilser mig fra Heien,
Spørger derpaa om jeg vil

V box 27: 785

Gjøre Selskab ham paa Veien
Dg jeg svarer ja dertil.
Hei, syng op etc.

Haand i Haand vi glade vandre,
Maasse kommer vi lidt seent;
Vi maa tale med hverandre,
Om alt nyt, som der er haendt.
Hei syng op etc.

Dg hvor det skal blive herligt,
Naar saa Præfenen er slut,
Kommer han til mig saa kjærligt,
Ja, jeg tæller hvert Minut.
Hei, syng op etc.

Dg saa tale vi med Gammen
Om den skønne, kjære Tid,
Da vi skulle være sammen,
Sætte Bo og gifte bli.
Hei, syng op etc.

Dernæst til min lune Stue,
Snige vi os, han og jeg,
Pleie der vor Elskovs-Lue
Til det lysnes over Hei.
Hei syng op etc.

Alt hvor det skal blive herligt,
Som to Duer i et Træ,
Skal vi, han og jeg saa kjærligt
Skæmtes, klappes, kyskes, le.
Hei syng op etc.

Som en Røg forbi er Kvelden,
Lampen sluffes, det er Nat;
Gjemt i Sengen under Fælden,
Drømmer jeg om Hjertets Skat.
Hei syng op etc.

Trofast Kjærlighed,

D! bliv mig tro, jeg onsker ikke mere, Ved hver en
Dag er det min første Bøn! D! opfyld den, o evig,
Kjære! Vid, Hjertens No er Trostabs bedste Løn.

Tænk, Diets Glands, de røde Vaarens Kinder, Alting
forjaar med fagre Ungdomstid. Sorg ei derfor, Alting
saa hurtig svinder, Trostab i Vaar, gjør sildig Vin-
ter blid.

Had Guld og Glands dit Hjerte ei indtage, Vid
Gjæfers Ros forstyrre kan din Fred. D! bliv mig tro
i mørke Modgangsbage, Skilsmisens Stund formildes
kan derved.

Fro ser jeg da hen til de svundne Glæder, Dg langt
fra dig mit Hjerte søger No. Maasse jeg aldrig
ser de elste Steder, Rolig jeg dor ved Tanfen: „Du
var tro.“

Carl og Emma,

1. Den fulde Maane rødsomt lyste Hen over Dødes
Hvilested, Hver Vandrer taus tilbagegyste Dg sænkte bange
Diet ned. Kun Carl og Emma frygted' ikke, De sorg-
løs sad ved Lindens Fod; Skjøndt Læben taug, dog deres
Blikke Hinanden tydelig forstod

2. Med eet rev Carl sig fra sin Pige. En Ahnelse
ham gennemfoer: „At Emma, kunde Du mig svige Dg
glemme Eden som Du soor; Jeg reiser nu til fjerne Lan-
de. Langt fra mit Fødehjem og Dig; Men lov mig at din
Eed skal stande, At Du vil evig elste mig“.

3. „Jeg sværger ved de Dødes Gjemme. Dg ved min
elste Moders Grav, At jeg skal aldrig, aldrig glemme
Det Trostabsløfte jeg dig gav!“ Saa Emmas Ord i Nat-
ten lode, Dg snart henrykte Carl blev tøs; Thi hendes
Læber hans jo mødte Dg luffede hans Mund med Kys.

4. Men tro til Eden rolig mødte Nu Carl Skilsmis-
sens tunge Dag; Stum var hans Sorg, skjøndt Hjertet
blødte Ved Elskovs sidste Favnetag. Men hendes Sorg
ei Ord kan tegne; Fortvivlet Hænderne hun vred; Dødbleg
man hende saa at segne, Da han i Vaaden stiger ned.

5. D, Kvindehjerte, Dig at grunde, Det magter in-
gen Dødelig. — Tre Maaneder med Sorg henrunde, I
dem hun var utrofast; Nu kommer Vint'ren, der indby-

